

Medlem nu vil læse Tidenden, naar den bliver færdig, vil han se, at jeg har sagt lige det Modsatte. Jeg svarede netop, at jeg nok havde været opmærksom derpaa, men at jeg ikke vilde tage denne Sag op ved enhver given Leilighed; men her var derimod en Leilighed, som jeg vilde benytte. Naar han hentydede til, at det ogsaa vilde gaa ud over Statskassen, hvis vi gave en Hædersgave, saa svarer jeg dertil: Ja, men saa vide vi, hvad vi give, og saa give vi det en Gang for Alle. Her have vi nu en Enke paa 47 Aar; 7 Gange 10 er jo Støvets Aar, som det hedder, og hvis hun altsaa skal leve saa længe, vil hun faae denne Sum i 23 Aar. Det bliver godt og vel en Snes Tusind, saa det kunde tænkes, at man kunde spare Statskassen for det Halve; og dog give en smuk og pæn Hædersgave. Jeg vil sige, at det forekommer mig, at for Folk, som ikke trænger til Penge — og det anser jeg ikke denne Enke for at gjøre — er det mere heldigt at faae en Gave som Udtryk for Hæder og Ære, som et Udtryk for den ærede Formands — eller det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — „Hædret være hans Minde.“ Jeg tænker altsaa paa Noget, som kunde staa fra Slægt til Slægt, gaa som Familiestykke fra den ene Slægt til den anden saa at, naar de Smaa spurgte: Hvad er det, der da kunde svares: Det er Din Farfader, Din Bestefader, som har gjort noget saadant Stort. Det drager Mindet frem, og det er nok saa meget et Hæderstegn i alle Maader, et Udtryk for Nationens Taknemmelighed og Glæde, som at give Penge til dem, der ikke trænge. — Det er ikke saa, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde, at man har været særlig velvillig overfor Herningegnen ved at give den en Jernbane og Mergelvei. Jernbanen forlod han ogsaa strax, hvad da ogsaa er rimeligt, da vi have tilskudt forholdsvis ligesaa Meget som nogen anden Egn. Mergelveien have vi derimod faaet, men den var til Smaafolk, og jeg kan netop ikke indse, at det her i dette Døielik dreier sig om Smaafolk. — Hvor stort det Antal er, som følger mig, har jo mindre at sige. Jeg har ikke regnet det for noget Stort, men blot nævnet, at vi forrige Aar kun vare tre, men i Dørdags sex. Da jeg nu ogsaa har hørt det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) sige, at han og hans Meningsfæller aldrig vilde være med til Gaveprincipet, saa har jeg ogsaa ventet nogen Tilslutning derfra, men om det just vil blive et stort Tal, tør jeg ikke sige bestemt. Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem, som talte sidst, at jeg ikke har følt mig

truffet af det store Skyts, som har været rettet mod mig.

Nielsen-Grøn: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har tvunget mig til at tage Ordet, fordi det efter hans Uttringer kunde se ud, som om jeg ikke vilde være med til at hædre Worsaaes Minde. Det er ikke Meningen, men en Kjendsgjerning er det, at her kun er Tale om et almindeligt Pengespørgsmaal. Jeg skal gjerne være med til paa Statens Bekostning at hædre Hr. Worsaaes Minde med et Mindesmærke, men det Spørgsmaal, her ligger for, er, hvor meget Worsaaes Enke skal have, og det er et almindeligt Pengespørgsmaal. Jeg skulde ikke komme ind herpaa, hvis det ærede Medlem ikke havde sat mig i Klasse med dem, der ikke ville hædre Fædrelandets bedste Mænd; men jeg veed ikke, hvad vi skulde Fru Worsaae. Hun udgav sin Mand's Memoirer om Frederik den Syvende og Grevinde Danner, hvor der er truffet Ting frem, som Høirebladene have raabt op om og skjældt os ud for. Det er ikke Noget, jeg synes, vi skulde hende Tak for. Frederik den Syvende har derimod truffet Worsaae frem og hjulpet ham frem til den Post, han kom til her i Livet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det ærede Medlem, som nu udtalte sig om en Ting, som han ikke kender til, skulde hellere have ladet det være. Fru Worsaae har Intet havt med denne Bogs Udgivelse at gjøre, det kan jeg forsikre om, thi det veed jeg.

Nielsen-Grøn: Denne Bog kunde ikke udkomme uden Fru Worsaaes Billie. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Scavenius]: Jo, det kunde den!).

Berg: Jeg har aldrig vidst Andet, end at man hædret de Afdøde ved at hædre deres Efterladte, og jeg gad vide, paa hvilken anden Maade man vel egentlig skulde kunne gjøre det end paa den Maade, som det her er foreslaaet og begrundet; en Solvinkande kunne vi dog ikke jende dem. Jeg beklager, at vi ere komne til den Diskussion, som det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Nielsen-Grøn) har indledet ved at drage saadanne Forhold frem om Personligheder, som han slet ikke har noget Kjendskab til. Det har givet os en yderligere Grund til at ønske, at det ærede Medlem, der synes at være saa om af disse Mænd's Minde, havde havt Noget af denne Omhed tilovers, naar der er her Tale om deres Efterladte.